

Es creien tenir-ho tot "atado y..."

CONCULCACIONS (86)

"*Atado y bien atado*", almenys així s'ho pensaven. Van ser tan incauts que creien que tot el que aixafaven quedava ja definitivament sota la bota del despotisme, de la crueltat i de la destrucció espanyola. Així ho van creure a tot sud Amèrica, i els van fallar els projectes un darrera l'altra, també s'ho pensaven a Flandes i els va tornar a sortir la pólvora mullada. Ara es pensen que sí, que finalment podran deglutir i empassar-se un pastís triple, Catalunya, Euskadi i Galícia. Així ho va sentenciar el gran dictador espanyol. "*Por derecho de conquista*", altrament dit "*por cojones*" que són les raons més elevades a què arriben amb la seva extrapolació mental en aquest terreny.

El seu calat intel·lectual porta una gent determinada a aquests futuribles victoriosos amb el seu "*Arriba España*", que no vol dir altra cosa, que tot el demés a sota. Sí, així ho han pensat sempre i fins al moment present se'ls ha fugat la major part de captures. Actualment estan plenament concentrats en què no ens escapolim els tres darrers presoners, ja que per molt estúpids que puguin ser, han après de les lliçons rebudes.

Quelcom els deu fer olor de cremat quan es veuen obligats a exhibir crits, legislacions i estratègies d'afirmació del fonamentalisme espanyol, i deixen anar constantment aberracions com "*la nación española*", "*el espíritu nacional*", "*la legalidad española*", "*la lengua de todos*", "*la Constitución española*", creient-se que així impliquen tota la península. Totes aquestes reiterades frases, parcialitzades al seu favor i a la seva manera d'entendre, evidencien que alguna cosa els tremola sota els seus peus de fang. Els crits extemporanis que deixen anar, mostren clarament que comencen a estar nerviosos i/o excitats en comprovar que després de més de tres-cents anys d'utilitzar tots els recursos, no han aconseguit convèncer plenament ningú de les seves cabòries i ambicions. Prenem-ne bona nota els catalans, els nostres enemics comencen a estar frisosos i enfebrats.

Sabeu d'algun país normal que necessiti recordar i justificar a diari la seva legalitat, la seva oficialitat, la seva constitució, la seva llengua, pel que es demostra que la reiterativa obsessió respon a una necessitat d'auto-convenciment i exculpació d'allò que precisament no posseeixen, com a mínim en determinats territoris?

Els tenen exèrcit, avions, canons, armament a dojo i tota classe d'estris per esborrar-nos del mapa; doncs què els passa que es reconeixen dèbils i s'acorralen a les més recòndites essències de l'espanyolisme? Quins són els autèntics causants del seu tremolor premonitori? Què és allò que els està encerclant en un terreny ja inestable i que comença a besllumar-se?

És molt simple, són unes realitats anteriors a ells mateixos, que fa molts més anys que existeixen i que ells han volgut ocultar al món, però per enèsima vegada, Catalunya, Euskadi i potser també Galícia, continuen

vius i no tan sols això, sinó que estan recuperant una nova consciència de la seva dignitat i del seu poder de ressorgiment. Ves per on, el panorama que s'està dissenyant, encara en fase certament inicial, els comença a afectar la seva moral i en comencen a percebre els primers moviments i fins i tot potser alguna esquerdada. Les esquerdes són indubtablement un mal averany. Mesurem-les?

Hi ha uns presidents autonòmics, tan convencionals com vulgueu, però de moment existeixen, hi ha unes policies paral·leles dirigides per uns caps que no dominen del tot, uns poders judicials al servei d'uns estaments dels que no en tenen pas l'absoluta direcció, i tota una sèrie d'infraestructures que en més o menys grau gaudeixen d'una capacitat d'execució. Tots aquests poders, que indubtablement s'han vist obligats a concedir, són susceptibles de girar-se en contra dels seus interessos, aquells interessos espanyols fins ara formalment acceptats per la força indiscutible de les armes, l'abús i un gran despotisme que conculca tots els drets aliens.

Però l'avenir fa preveure nous horitzons i alguns símptomes n'apareixen com: -el lendarari basc anuncia un referèndum al seu país, opció absolutament negada pels poders fàctics espanyols, mitja corporació dels abertzales està a la presó o resta detinguda, a Catalunya creix el moviment independentista de manera agosarada, s'han cremat imatges del representant màxim de la cúpula espanyola i es continua de moment reiterant aquesta provocació, per internet circulen innombrables al·lusions a la independència, algunes amb argumentacions sorprenentment ben estructurades- etc.

Em direu que aquest llistat és encara tímid i poc representatiu i és cert, no ho negaré, però cal saber-ne llegir la intensitat del seu contingut i la capacitat de convenciment que suposa, que els indefensos plantin cara a pit descobert a un enemic amb tots els poders al seu favor, però mancats d'una efectiva capacitat de convenciment que és tan important com la raó. La raó està a les nostres mans i és l'únic capital de que disposem, no en tenim d'altre i és sens cap dubte el més potent, el més indestructible i el que és capaç per si sol d'ensorrar els edificis d'un poder estintolat en el bel·licisme passat i encara ben present. Així ho acrediten "*Brunetes*" i altres romanços.

Una altra cosa és com utilitzem aquesta potència, la raó, com l'esgrimim i com ens la fem respectar, perquè sabem d'antuvi que els cops de cua de l'adversari seran forts i com més moribund més enfollits, en un darrer intent desesperat de permanència.

D'acord que tota aquesta reacció l'hem de preveure i hem d'estar disposats a perdre el que sigui mentre continuï inalterable el nostre objectiu més preuat, la sobirania i la independència. Les ferides es curen i es guareixen amb el temps, l'única que és irreversible és la mort, la desaparició com a país, i sortosament per nosaltres el nostre país encara manté un cabdal de vitalitat i potència que emana capacitats que poden sorprendre'ns a nosaltres mateixos.

La nostra lluita és defensiva, no és agressora dels drets dels demés. Els espanyols, ja que aquest és el gentilici que sembla que els abelleix, restaran vius i amb plens poders a casa seva, allí poden dir, fer i pensar el que vulguin, però a casa seva. Mentrestant, els catalans haurem reconvertit el 1714 en una batalla més, coronada finalment per una victòria definitiva pel camí de la pau, sense que ningú pugui discutir-ne la viabilitat d'un resultat favorable.

Entre els molts esculls que entorpeixen el nostre camí cap a la independència, n'hi ha un que és especialment tortuós i sinistre, és la reconversió dels poders econòmics catalans, fins ara fidels al poder

sense pàtria del diner i concentrat a la capital dels nostres ocupants que ho controlen i es diu Madrid. Cal tenir-ho molt present i convèncer als conductors del capital català de la necessitat de reciclar la seva natural afeció al poder pel poder, demostrant-los que el nou poder pot ser fins i tot molt més enriquidor en el nou estadi d'una Catalunya lliure, descontrolada del rasclet de Madrid, que engoleix i corromp els guanys econòmics de tot el què resti al seu abast.

En resum hem de considerar que l'*"atado y bien atado"* que van heretar els espanyolistes irredempts del seu dictador, no era ni prou sòlid, ni suficientment consistent com per a enfrontar la darrera batalla pel camí de la pau, presidit per la raó de catalans, bascs i gallecs. Tenim la pilota al nostre terrat i possiblement la darrera oportunitat de sentenciar favorablement un futur de llibertat. Pas a pas i amb el coratge imprescindible, el futur és nostre.

Claudi Romeu, 5 d'octubre del 07